

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ένας τρίτος “Άραφ, στάθηκε πλάι στο νεαρό παιδί, κρατώντας γυμνό κι’ άπειλητικό τὸ γιγατάκι του!

“Ο Έλπιδοφόρος χλωμός, με λαμπερά μάτια, κύτταζε τὸν πατέρα του άφοβα, με λαχταρισμένα...

“Ο κόμης πάλι, βγάζοντας ένα μουγκρητό άγριου θηρίου, έκανε νά δρημήσει πρὸς τὸ λατρευτὸ του παιδί, γιὰ νά τὸ προστατεύει...

— Στάσως, κόμη ! εἶπε ψυχρά κι’ έπιταχτικά ὁ Μαλδάρ. Μην προβαίνεις σὲ βιαιότητες, γιὰτι θά ξεσπάσουν εἰς βάρος τῆς ζωῆς του παιδιοῦ σου !... Καλύτερα δὲν θά ἦταν, νά συνεννοηθοῦμε ἡσυχά καὶ λογικά, δίχως νά θυθῆ αἷμα ;

“Ο Μοντεχρήστος σκούπισε τὸν παγερὸ ἰθρῶτα τοῦ μετώπου του, λαχανιασμένος... Ταλαντεύτηθε λίγες στιγμῆς άναποφάσιτος καὶ κυριαρχημένος ἀπὸ άνέκφραστη άγωνία... Καὶ τέλος, σάν νά πνιγνῶν, ψιθύρισε βραχνά :

— Κακοῦργοι, μιλάτε !... Τί απαιτήσεις ἔχετε ἀπὸ μένα ;... Ποιοί εἶνε οἱ ἄθροι σας ;... “Άχ, παιδί μου !... Παιδί μου !

— Θάρρος, πατέρα μου ! φώναξε ὁ Έλπιδοφόρος. “Όλα θά τελειώσουν καλά, πατέρα μου !... Μὴ στενοχωριέσαι !

“Ένα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ Μοντεχρήστου... “Ήταν, τόσο τραγικῆς ἢ στιγμῆς αὐτῆς, καὶ τόσο συγκινητικῆς ἢ ἥρωϊκῆς προσπάθειά του τοῦ νεαροῦ παιδιοῦ νά δώσει θάρρος στὸν πατέρα του, ὥστε μπορούσαν νά λυγίσουν καὶ καρδιῆς θηρίων ἀκόμη...

“Ὅτὸσο άσυγκίνητος τελείως ὁ διαβολικὸς Μαλδάρ, καὶ με τὴν ἴδια παγερότητα στῆ φωνή του, ξανάπε :

— “Άκουσε, κόμη... Δὲν θέλω καθόλου τὰ ἔφημερα πλοῦτη σου !... Ὅυτε κι’ ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου, ἢ ἡ δική σου, με ἔνδιαφρόνῶν !... Κάτι τὸ πολὺ λιγώτερο — ἢ καὶ κάτι τὸ πολὺ περισσότερο — ἐπιθυμῶ !

— Μίλησε, Μαλδάρ ! διέκοψε ὁ Μοντεχρήστος, ἔξαλλος. Τί ζητᾶς ἐπιτέλους ;

“Ο διαβολικὸς “Άραφ χαμογέλασε σκληρά. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν, ἔσκυψε πῶς πολὺ, καὶ μουρμούρησε στὸν κόμητα.

— Διάλεξε : “Ἡ τῆ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου θά βουσίσης, ἢ θά συμμορφωθῆς τυφλά με ὅσα θά σοῦ πῶ !... Καὶ ξέρεις, κάτι ;...

“Ο δήμιός μου εἶνε άφαστος, στὴν τέχνη τῶν βασάνων !... Δὲν θά σκοτώσω μονομιάς, μπρὸς στὰ μάτια σου, τὸ παιδί σου !... “Ὅχι !... Πρῶτα θά τὸ βασανίσουν άγρια... Ὅθὰ τὸ δῆς νά σπαράξῃ ἀπὸ φόβη καὶ πόνους, σάν νεαρό ζαρκάδι !στὰ φονικά νύχια τίγρεως !... Ὅθὰ βλέπης τὴν άγωνία του, καὶ θ’

άκοῦς τὸ σπαραχτικὸ οὐρλιαχτὶ τῶν άνεκφράστων πόνων του .

Ὅθὰ με καθικετεύης νά τὸ σκοτώσω μονομιάς, γιὰ νά λυτρωθῆ ἀπ’ τὸ μαρτύριό του, κι’ ἐγὼ θά εἶμαι κουφρὸς κι’ άνηλεῆς σάν βράχος, στίς ἰκεσίες σου !... Ὅθὰ...

— “Ω, μίλησε λοιπὸν, δαίμονα ! οὐρλιασε ὁ κόμης ξετρελλαμένος. Πάψε νά καίς τὴν ψυχῆμου με τὰ σατανικά σου λόγια !... Τί θέλεις ἀπόμένα ;

“Ο Μαλδάρ λοξοκῆτάζε τότε ὑπουλά τὸν άναστατωμένο ἔχθρὸ του, καὶ ξαναψιθύρισε :

Μαντεύω τὸ ἄτιμο σχέδιο σου, εἶπε ὁ Μοντεχρήστος !

— Θέλω τὸ ἔξῃς: Ξέρω, ὅτι ἰστὴν πατρίδα ἔσους ἡ Γαλλία, εἶσαι ἓνα πολὺ σπουδριο πρόσωπο!... Ξέρω ὅτι οἱ Γάλλοι σὲ θαυμάζουν, σὲ σέβονται άφάνταστα, κι’ ἔχουν άπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια σου. “Ετσι δὲν εἶνε;

— Τελείωνε, λοιπὸν ! τραόλισε ὁ Μοντεχρήστος. “Άφσε τὸς βασανιστικὸς προλόγους, καὶ λέγε γρήγορα τί θέλεις !

Κι’ ἔβρινε συγχρόνως φλογερά βλέμματα λαχτάρας πρὸς τὸ παιδί του, τὸ ὅποιο ἔξακολουθοῦσε νά εἶνε σκυμμένο κάτω ἀπ’ τὸ άπαισιο λεπίδι τοῦ δημίου...

“Ο Μαλδάρ άνάσκηκωσε τὸς ὤμους του, ἔβγαλε ἓνα χαρτί, τῶδωσε στὸν κόμητα, κι’ εἶπε ξερά—ξερά :

— Διάβασέ το !... “Υπόγραφέ το !... Καὶ τὸ παιδί σου κι’ ἐσὺ, θά σωθῆτε!... “Εγγυθῶμαι ἐγὼ καὶ γιὰ τὴ ζωὴ σας καὶ γιὰ τὴν ἔλευθερία σας !

“Ένα άπαισιο προαίσθημα, ἔσφιξε τὴν καρδιά τοῦ Μοντεχρήστου... “Εννοιοθε, πὼς κάτι τὸ φοβερὸ, τὸ άνατριχιαστικὸ, θά διάβαζε στὸ χαρτί τὸ ἐκεῖνο... Καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἄθελά του, καθὼς τὸ ξεδίπλωσε κι’ ἔσκυψε άπάνω στίς κολογραμμικές Γαλλικῆς φράσεις τοῦ κειμένου...

“Ίδου τί διάβασε άνατριχιάζοντας, ὁ κόμης :

“Εγὼ, ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος κόμης Μοντεχρήστος, πληροφοροῦ τὸν συνταγματάρχην διοικητὴ τῆς περιφερείας Πλέσεν, περὶ τοῦ ἔξῃς: “Εφθασα σήμερον μέχρι τῆς Οὐάργκλας... Κατόρθωσα νά κερδίσω τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Μαλδάρ, ἡγεμόνος τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ άνωτάτου άρχηγοῦ τῆς ὀργανώσεως τῶν Χουάνων... Τοιοῦτοτρόπως, ἠδυνήθην νά ξεκαθίρθω, ὅτι ἀρκετοὶ Γάλλοι αἰχμαλωτοὶ εὐδοκῶνται φυλακισμένοι, εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ φρουριοῦ τῆς Οὐάργκλας... Οἱ Χουάνοι εἶνε τελείως ἡσυχοὶ, καὶ δὲν φαντάζονται ὅτι εἶνε δυνατόν νά τοῦς ἐπιτέλῃ ὁ Γαλλικὸς στρατός !... “Άλλοστε εἶνε αἱ ὀλιγάριθμοι... “Ανυποψίαστοι καθὼς εἶνε, δὲν φρουροῦν σχεδὸν καθόλου τὰ τεῖχη των... “Επίσης ἡ στενὴ χαράδρα τοῦ Μπάμπ-ἔλ-Ζέρ, εἶνε ἔντελῃς ἀρροήθη !... Σπείσεται άμέσως, κίριε συνταγματάρχα, με ὀλον τὸν στρατόν σας !... Ὅθὰ καταλάβετε ἔαφνικά τὸς άνεπτότους “Άραφς, θά τοῦς κατασφάξετε, καὶ θά ἔλευθερώσετε ὀλους τοῦς Γάλλους αἰχμαλωτοῦς !... Μὴ χάσετε οὔτε στιγμὴ !

“Ο κόμης χλωμάσισε. Σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταζε ἐπίμονα στὰ μάτια τὸν Μαλδάρ, καὶ τοῦ εἶπε άργά—άργά :

— Μαντεύω τὸ ἄτιμο σχέδιο σου !... Θέλεις νά παρασύρῃς σὲ ἔνεδρα, ὀλον τὸν Γαλλικὸ στρατὸ τῆς περιφερείας αὐτῆς !... “Ἡ ὑπογραφή μου θά παρασύρῃ τὸν διοικητὴ τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων... Κι’ ὁ στρατός του θά διαβῆ τὴν στενὴ χαράδρα τοῦ Μπάμπ-ἔλ-Ζέρ, γιὰ νά φτάσῃ στὴν Οὐάργκλα !... “Εκεῖ στή χαράδρα ὀμως, θά ἀνεδρεύς ἐσὺ κι’ ὁ στρατός σου, καὶ θά ἀνοπποῦντες Γάλλοι !... “Ετσι δὲν εἶνε Μαλδάρ;

— “Άκριβῶς, κόμη ! ἀποκρίθηκε παγερά, ἔκεῖνος. Γιὰ ἀντίκρουμα τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ σου, θέλω τὴ ζωὴ γιλιάν, δυὸ γιλιάνων Γάλλων !... Σκέψου, διάλεξε, κι’ ἀποφάσισε !

“Ο Μοντεχρήστος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. “Επνίγητο... Τὸ δῆλημα ἦτν ἄπαισιο, άνατριχιαστικὸ... “Ο ἰθρῶτας ἔβρεχε τὸ μετωπο καὶ τὰ χλωμά μάγουλα τοῦ κόμητος.

“Ο Μαλδάρ, στὸ ἔπακρον πανοῦργος, ἠχανεύτηθε τότε ἓνα σχέδιο διαβολικὸ: Γιὰ νά δυναμώσῃ περισσότερο τὴ λαχτάρα τοῦ κόμητος καὶ γιὰ νά ἀποσπάσῃ γρηγορώτερα καὶ σιγουρότερα τὴν τόσο πολυτιμὴ ὑπογραφή του... διέταξε ν’ ἀφήσουν ἔλευθερο τὸν Έλπιδοφόρο, γιὰ νά φιλήσῃ—γιὰ στερνὴ φορά—τὸν πατέρα του !

“Άνέκφραστα συγκι-

νημένος ο Μοντεχρήστος, Έσφιγγε τώρα στην αγκαλιά του το δούτογο παιδί του, κλαίγοντας και καταφιλώντας το... Κι' ο 'Ελπιδοφόρος πάλι, νιώθοντας την άγωνα του πατέρα του, ψιθύρισε στο αυτί του με συγκινητική άφελεια:

— 'Απ' τὰ λόγια σου, πατέρα μου, κατάλαβα ότι κάτι τρομερό θα συμβή αν υπογράψης τὸ χαρτί αυτό!... Δεν άκουγα καθαρά τί Έλεγες, μα αυτό τολμάοντας μαντεύω απ' τὸ ἀνατριχιάσμα σου!... Μην τὸ υπογράψης!... Μή!...

— Ο κόμης, έκκρίζοντας, δὲν πρόλαβε ν' ἀπαντήσει...
— Χωρίστε τους! φώναξε ὁ Μαλδάρ. 'Αρκετές πειὰ ἢ αἰσθηματολογίες!

Οἱ δύο φύλακες ἔκαναν ἕνα βήμα πρὸς τὸν 'Ελπιδοφόρο... 'Αλλά ἀμέσως συνέβη κάτι τὸ ἱλιγγιώδες καὶ γοργὸ σὰν ἀστραπή: Στὸ ἔοχατο σημεῖο τῆς ἀπελπισίας του ὁ κόμης, ἔβωσε μιά δυνατὴ σπρωξιά στὸ Μαλδάρ, καὶ τὸν τίναξε ἀπάνω στους δύο 'Αραβας!... Ζαλίστηκαν κι' οἱ τρεῖς τους ἀπ' τὴν ἀπότομη καὶ βία σύγκρουση...

Αὐτὸ τὸ ἀστραπιαῖο χρονικὸ διάστημα ὑπῆρξε ἀρκετὸ γιὰ τὸν Μοντεχρήστο. Νεανικὴ οὐβελιάτα ζωογόνιστο τὸ κορμί του. Ὁ ἠλικιωμένος πειὰ κόμης γύρισε δαλόκληρα εἰκοσι χρόνια πῶς, καὶ ξανάγινε πάλι ὁ παλιὸς κι' ἀβήστος—σ' ἔδλυγισα, σὲ ῥώμη καὶ σὲ ἀποφασιστικότηκα—'Εδμήδους Δαντές!...

'Αρπαξε στὴν αγκαλιά του τὸ παιδί του καὶ μὲ δὺδ—τρία πηδήματα πάνθηρος ἔφτασε στὴν γωνία τῆς αἰθούσας καὶ μῆ—κε σὲ μιά μικρὴ σιδερένια πορτοῦλα, τὴν ὁποία ἔκλεισε κι' ἀμπαρώσε γοργά...

'Ἐτσι βρέθηκε σὲ προσωρινὴ ἀσφάλεια, μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ κελλί, ἐνὼ ἔξω στὴν αἰθουσα ἔξαπαζαν τώρα ἡ ὀρουβάδες βλαστήμιες καὶ κραυγὲς λύσσης τῶν ἐξόλλων 'Αράβων!

Ὁ Μοντεχρήστος ἔβγαλε τότε ἕναν στεναγμὸ ἀπεργραπτικὴ ἀνακουφιστικὸς... 'Ἡπρηγοῦμένη τρομαχτικὴ ὑπερδιέγερσι τῶν νεύρων του, ἀρχισε σιγά—σιγά νὰ πέφτι, βραβιόνοντας τὰ μέλη του κορμιού του μ' ἕνα μολυβένιο μωδίασμα. Καὶ τὰ μάτια του συνηθισμένα νὰ βλέπουν ἔπισχος καλά καὶ στὸ σκοτάδι—ἴπως καὶ στὸ φῶς—κῦτταξαν γύρω ἔρευνητικά.

'Αλλοίμονο!... Προσώρινη μονάχα ἦταν σωτηρία τους... Τὸ κελλί αὐτὸ δὲν εἶχε ἀπὸ ποθενά ἕξειδο... Δὲν ὑπῆρχε ἔλπιδα δραπευτέουσας καὶ σωτηρίας... Μιά μοναχὴ πορτοῦλα ὑπῆρχε, αὐτὴ ἡ ἴδια ἀπ' τὴν ὁποία μῆχαν... Μὰ πῶς ἀπὸ αὐτὴ ὑπῆρχε ἕνα στίχος ἐξάλλων καὶ λύσσασμένων 'Αράβων, οἱ ὁποῖοι οὐβρίαζαν σὰν μανιακοὶ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴ σπᾶσουν!

'Ακουγόντουσαν κιόλας τώρα, τὰ μανιάδη χτυπήματά τους ἀπάνω στὸ θυρόφυλλο... Μὰ ἦταν σιδερένιο καὶ θὰ ἀντεῖχε γιὰ λίγη ὥρα ἀκόμη...

— Ὡς πότε, ὁμῶς... Νά!... 'Ακούγονταν καθαρά τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Μαλδάρ, ὁ ὁποῖος μούγκριζε ἀπ ἔξω:

— Γρήγορα!... Φέρτε λιστούς σιδερένιους, νὰ διαρρήξουμε τὴν πόρτα!... Κι' ἂν δὲν τὸ κατορθώσουμε, τοποθετοῦμε τότε μαρπούτι στις γωνίες τῆς, καὶ τὴν τινάζουμε στὸν ἀέρα!

'Υστερα χτυπώντας μὲ λύσσα τὴ γροθία του ἀπάνω στὸ θυρόφυλλο, πρόσθεσε:

— Σκύλε, κι' ἔσὺ κι' ὁ γυῖός σου!... Λίγων λεπτῶν ζωὴ κερδίσατε, μὲ αὐτὰ τὰ καμωμάτα σας!... Μὰ ἔννοια σας... Μαῦρη τύχη σὰς περιμένει καὶ τοὺς δύο σὲ λίγο!

Ὁ Μοντεχρήστος δὲν ἀπαντοῦσε... 'Αγωνιστοὺς φριχτά... 'Ἐβλεπε καθαρά, ὅτι καμιά ἔλπιδα σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε...

Κι' ἐνὼ ἔξω ἀντηχοῦσαν κιόλας, τὰπρώτασφοδρά χτυπήματα τῶν λιστῶν στὴν πόρτα τοῦκελλιοῦ, ὁ Κόμηςμούγκρισε σάνθηρλο πληγωμένο, κι' ἔσφιγγε μὲ ἀνέκφραστη λαχτάρια τὸν 'Ελπιδοφόρο στὴν αγκαλιά του.

— Θεέ μου, φώτισέ με τί νὰ κάνω! Νά πνίξω τὸ παιδί μου μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιὰ νὰ τὸ λυτρώσω ἀπ' τὴ φριχτὴ τύχη ποὺ τὸ περιμένει!

Καὶ τὰ δάχτυλά του νευρικά συσπασμένα, κόλλησαν στὸ λαρύγγι τοῦ 'Ελπιδοφόρου, ὁ ὁποῖος παραξενεμένος, προσήλωνε τὰ γλαρά του μάτια στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του, προσπαθώντας νὰ τὸν δῆ καλά στὸ σκοτάδι τοῦ κελλιοῦ! Μισόνεκρος ἀπ' τὴ στιγμὴ ἀγώνιστο του, ὁ κόμης, ἔνοιωσε τὸ θυρόφυλλο νὰ συγκλονίζεται πειὰ, ἔτοιμο νὰ σπᾶση... 'Ἐνας λυγμὸς

ἀνέκφραστη ἀγῶνας, ἔσφιγγε τὸ λαρύγγι του... 'Ἐσκυψε, καὶ φίλησε μὲ λαχτάρια τὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ τὰ δάχτυλά του σφιχτάκαν πῶς πολὺ καὶ πῶς ἀπαίσια, γύρω στὸν τρυφερό παιδικὸ λαῖμό του!...

Μὰ ἔσφινικά, ἀλλόκοτος θέρυβος ἀντήχησε ἀπέως: Ποδοβολητὰ ἀλόγων κάτω στὴν αὐλὴ πυροβολισμοῦ, οὐβριαχτὰ πόνου βλαστήμιες, καὶ κραυγὲς λύσσης, μανίας, θριάμβου, μπερθεμένες ὅλες μαζί σὲ μιά σύγχυσι ἀκατανόητη!

Τι συνέβαινε, λοιπὸν;
Ὁ Μοντεχρήστος, κίτρινος ἀπ' τὴ λαχτάρια του, ἔνοιωσε τὸ σωτήριο συναίσθημα τῆς ἔλπιδας νὰ θερμαίνει τὴν ψυχὴ του...

— Πρὸς τί, ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία; ψιθύρισε σκιρτώντας. 'Ασφαλῶς γιὰ καλὸ θὰ εἶνε, οἱ πυροβολισμοὶ κι' ἡ συμπλοκὴ ποῦ ἀκούω!... 'Ἰσως ὁ Κοψολαίμης ν' ἀνυπομῶνισσε, ν' ἀνησῶχισσε, καὶ νὰ ἐπετέθη κατὰ τῶν 'Αράβων!... Θεέ μου!...

Σταμάτησε λαχανιασμένος, κι' ἔσπινε τὸ αὐτί του ν' ἀκούσῃ καλύτερα, γιὰτὶ ἐσχῶρισε κάτι ποῦ τὸν πλημμύρησε ἀπὸ ἀγαλλίασι: Οἱ πυροβολισμοὶ κι' ἡ κραυγὲς, ἀκουγόντουσαν τώρα μέσα στὸ κτίριο τοῦ φρουρίου!

— Ὡστε, κατῶρθωσαν λοιπὸν ὁ ὀπαδοί μου, νὰ νικήσουν ἐντέλως τοὺς 'Αραβας; ξαναψιθύρισε ὁ κόμης, ἀνατριχιασμένος ἀπὸ γλυκεῖα συγκίνηση. Κατῶρθωσαν λοιπὸν νὰ παραβιάσουν τὴν πόλη καὶ νὰ ὀρμησουν μέσα στὴν ἴδια τὴ φωλιὰ τῶν ἀπαίσιαν κακούργων!...

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, διέκομαν τὶς σκέψεις του ἡ ἔξῃς δὺδ ἔνθαφροντικὲς κραυγὲς:

— Θάρρος, κύριε κόμη!...

— Τοὺς τασκίσαμε τοὺς 'Αραβας, κύριε κόμη!...

Ὁ Μοντεχρήστος, ἐξαφῶριζοντας καθαρά αὐτὲς τὶς δὺδ κραυγὲς, ἀνάμεσα στὸ πανδαμῶνιο ποῦ γινόταν, ἔμεινε ἔκθαμβος κυριολεκτικῶς!... 'Ἡ πρώτη κραυγὴ ἦταν γυναικεῖα, σὲ Γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ 'Αγγλικὴ ὄμως προφορὰ, καὶ τὸ θύμισε καθαρά τὴ δροσερὴ φωνὴ τῆς μῆς Κλαίρου 'Ἐλφισ!

Κι' ἡ δεύτερη κραυγὴ, ὁ ὀλοκάθαρη Γαλλικὴ γλῶσσα, δὲν ἔμοιαζε βέβαια μὲ κανενὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς φωνῆ, τοῦ θύμισε ὅμως ἀόριστα κάποια φωνὴ μακρυνή... ἀγαπημένη... ἀξέχαστη... θαμνιχὴ βαθεῖα—μὰ πάντα ζωντανή—μέσα σ' ἑπιὰ πῶς ἀπόμερες πτυχὲς τῆς καρδιάς του!

Νά, ἀνδρική ἦταν ἡ δεύτερη ἔκλειση κραυγῆς, μὰ ὅμως «Γυναίκα» στὸν Μοντεχρήστο, καὶ μάλιστα «Γυναίκα» ἀγαπημένη...

— Ἀνοῖξτε τώρα, κύριε κόμη! ξανακούστηκε νὰ ληψ, ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς μῆς 'Ἐλφισ, γιὰτὶ ἔκλεινη ἦταν. Ξεκαθαρίσαμε πειὰ ἐντέλως, τὴν αἰθουσα, ἀπ' τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς ἐχθρούς σας!

Καὶ πραγματικῶς, ἔξω στὴν αἰθουσα, τὸ πανδαμῶνιο τῆς μάχης εἶχε πάψει, κι' ἀκουγόντουσαν μονάχα ἡ θριαμβευτικὲς κραυγὲς τῶν νικητῶν...

Ὁ κόμης, γεμάτος ἀπὸ εὐτυχία κι' ἐμπιστοσύνη, ἔσυρε τὴν ἀμπαρὰ τῆς σιδερόπορτας... Καὶ βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ κελλί, κρατώντας τὸν ἔκθαμβο 'Ελπιδοφόρο στὴν αγκαλιά του...

Φρικιαστικὸ θέαμα παρουσιάζε, ἡ μεγάλη ἔκλειση αἰθούσας... 'Ἦταν σπαρμένη ἀπὸ πτώματα αἱματοβρεχτα νεκρῶν, καὶ τὸ πάτωμά τῆς κηλιδωνόταν ἀπαίσια ἀπὸ πάμπολλες μικρὲς λίμνες αἱμάτων... 'Ἐξω, καὶ κάτω στὴν αὐλὴ, ἀντηχοῦσαν ἀκόμη βλαστήμιες καὶ πυροβολισμοί: Οἱ τελευταῖοι 'Αραβες ἔφευγαν πανικόβλητοι, ἐνὼ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ Μοντεχρήστου μὲ τὸν Κοψολαίμη τοὺς κνηγοῦσαν ἀκόμη μὲ λύσσα...

— Κύριε κόμη, δὲν ξέρετε πῶς εἶμαι εὐτυχισμένη, ποῦ ἔφθασα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σὰς σώσω!... τὸ εἶπε ἀμέσως ἡ μῆς 'Ἐλφισ, προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος του καὶ σφιγγόντας του τὸ χέρι.

— Ἐσεῖς ἔδω μίσι! ψιθύρισε κατὰπληκτος ἀκόμη ὁ Μοντεχρήστος. Ποῖο θαῦμα λοιπὸν, σὰς ὠδήγησε ὡς ἔδω, καὶ σὲ μιά τέτοια κρίσιμη στιγμή!... 'Αληθινά, δὲν ξέραν ἂν ὀνειρευτοῖμαι ἢ ἂν εἶμαι ἔξυπνητοῖ!

'Ἡ μῆς 'Ἐλφισ ἔριψε μιά γρήγορη ματιὰ σὲ δὺδ—τρεῖς ἀλλόκοτα ντυμένοι ἀνδρες ὁποῖοι ἔστηκαν χαμογελαστοὶ παράμερα... Κι' ὕστερα—ταραγμένη ἀσφαρὰ, καὶ κοκκινίζοντας ἀπ' τὴ ντροπὴ τῆς—κῦτταξε κατὰμῶνα τὸν Μοντεχρήστο, καὶ τοῦ ψιθύρισε:

'Ανοῖξτε κύριε κόμη!... Ξανακούστηκε ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς Μῆς 'Ἐλφισ.